

DE CLINISCHE WAARDE VAN HET CYTOLOGISCHE ONDERZOEK ALS DIAGNOSTISCHE METHODE

Weinig artikelen in dit *Tijdschrift* zijn mij zo uit het hart gegrepen als dat van dr P. LOPES CARDOZO over cytologisch onderzoek ter vroegtijdige herkenning van kwaadaardige aandoeningen. Als huisarts werd ik kort vóór de laatste oorlog op een artsencursus te Oss getroffen door een lezing over „Menopausal smears” door collega BISHOP uit Londen. Het nawerken der methode leverde echter niet op wat ik verwachtte: het klopte geenszins met wat dr BISHOP ervan verteld had. Tien jaar lang heb ik vagina-uitstrijkpraeparaten gemaakt en het leerde mij vele andere zaken onder andere dat men door cytologisch onderzoek een goede en betrouwbare indruk kan krijgen van de menstruele cyclus van een bepaalde patiënt.

Maar het denkbeeld liet mij niet los en toen ik dan ook voor het eerst PAPANICOLAOU's studie in handen kreeg (*Diagnosis of uterine cancer bij the vaginal smears*) wist ik, dat dit in principe juist moet zijn.

Ik begon deze zaken nauwkeuriger te bekijken en heb met beide handen de gelegenheid aangegrepen om dit onderwerp in prof. PAPANICOLAOU's laboratorium te gaan bestuderen. Ik ben het geheel met dr LOPES CARDOZO eens, dat de kern van het probleem „uitwerken en toepassen” dezer methode ligt in het inschakelen van de huisarts en deze de mogelijkheden te tonen, die hem geboden worden tot een vroege diagnose te komen.

Aan elke universiteit zouden dan ook aan de studenten colleges moeten worden gegeven over het cytologische onderzoek. Aan elke universiteit en in elk belangrijk centrum een cytologisch laboratorium ten nauwste samenwerkende met histopathologen en van advies dienende specialisten; opleiding van personeel voor het grove „screen work” zijn dunkt mij aanwijzingen van de richting die wij hebben te gaan: Leer de huisarts regelmatig uitstrijkpraeparaten maken, wek hem op deze ter kleuring en beoordeling te zenden naar een cytologisch centrum. Het zal hem een nieuwe prikkel geven voor zijn tegenwoordig toch al zo zwaar diagnostische werk.

Dit moge strekken om van het kamp der huisartsen uit een teken te geven, met een variatie op VONDEL, „dat wij niet slapen als er hulp te bieden is”.

Moge een verantwoordelijke en nauwkeurige uitwerking van deze fraaie, maar moeilijke, methode onze kankerpatiënten ten goede komen.

New York, 4 November 1950.

A. H. BRUINSMA

ARTSEN VOOR INDONESIË

Ondergetekende zoekt contact met artsen-bacteriologen, narcose-specialisten en neurologen, die bereid zouden zijn op nader vast te stellen arbeidsvoorwaarden, enkele jaren in Indonesië werkzaam te zijn.

Zij gelieven zich daartoe in verbinding te stellen met ondergetekende

Amsterdam, 28 December 1950

C. H. LENSHOEK, neuro-chirurg

Jac. Obrechtstraat 67, telefoon 20815

UITVOERING INENTINGSWET 1939 TE AMSTERDAM

De Administrateur van de Afd. Burgerlijke Stand der Gemeentesecretarie van Amsterdam, verzoekt ons het volgende op te nemen:

Voor zover nodig wordt de aandacht van de geneeskundigen gevestigd op art. 7 van de wet, regelende de uitoefening der geneeskunst, waarbij hun de verplichting wordt opgelegd de duplicaten van de door hen in 1950 afgegeven inentingsbewijzen in de maand Januari 1951 in te zenden aan het gemeentebestuur. Voor de Amsterdamse geneeskundigen behoort de inzending der bewijzen te geschieden aan het bureau Burgelijke Stand, Bevolkingsregister en Verkiezingen, Plantage Kerklaan 36-38, Amsterdam-C.